

erfaring om, hvordan østrigerne naturligvis har reageret i denne her sag.

Jacob Buksti (S):

Jeg vil bare spørge statsministeren, når statsministeren nu hører på de spørgsmål, der stilles her, om statsministeren så stadig væk kan huske, hvad det stillede spørgsmål, nr. S 1398, faktisk vedrører.

Og så vil jeg bare for resten af medlemmerne spørge: Vil statsministeren beskrive effekten hos den østrigske befolkning af udtalelser fra de europæiske regeringsledere om bilaterale sanktioner mod Østrig?

Er statsministeren forundret over, at det her er et spørgsmål om, hvornår man informerer Det Udenrigspolitiske Nævn om andre ting, som knytter sig til de spørgsmål, vi lige har haft, eller er det statsministerens indtryk, at det, det her drejer sig om, er, at man er ved at udvikle Folketingets spørgetid til en almindelig generel debat?

Arne Melchior (CD):

Ja, da jeg meldte mig for at få ordet, vidste jeg ikke, at hr. Buksti ville stille nøjagtig det samme spørgsmål, som jeg ville stille. Og jeg har ikke spur imod, hvis jeg ikke får svar, for jeg føler, at vi slet ikke er i spørgetid mere, hvor spørgsmål og svar om konkrete ting veksler, men at vi er draget ind i en debat, som kunne være rejst som en forespørgsel eller lignende, og som jeg mener er en total misforståelse af spørgetiden.

Når hr. Thulesen Dahl taler om, at Folketinget må gribe ind, så kan det da godt være, jeg ved ikke, om det hører med under spørgsmål nr. S 1398, men så bliver det jo højst sandsynligt på en helt anden måde, der skal gribes ind, end den, hr. Thulesen Dahl tænker sig.

Men hvis statsministeren overhovedet vil svare, vil jeg spørge ligesom hr. Buksti: Er der her tale om en spørgetid, eller er der tale om en debat på korte bemærkninger, hvilket jo slet ikke er meningen? Når der skal føres en debat, skal der være tid til at svare og give uddybende og sammenhængende svar.

Charlotte Antonsen (V):

Kan statsministeren bekræfte, at statsministeren allerede har nægtet at svare på en stribe spørgsmål, der er stillet i forbindelse med de andre fremsatte spørgsmål, og at det dermed måske

kan have medvirket til, at nogle spørgsmål er gået igen på et senere tidspunkt?

Så vil jeg også spørge statsministeren, om statsministeren ikke finder det meget drastisk at gå i krig - diplomatisk krig - med et andet, venligsin-det EU-land, når statsministeren samtidig her svarer, at man ikke kan måle effekten af straffen over for Østrig. Det var jo det, der var svaret på spørgsmålet, at det kan gå begge veje, som statsministeren sagde.

Er det ikke en meget drastisk aktion, hvis man ikke engang kan måle effekten? For effekten burde jo være i det østrigske folk og i Østrig, eller er det i virkeligheden en helt anden hensigt, statsministeren har haft med denne her sag? Handler det i virkeligheden om dansk indenrigspolitik?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror, vi er kommet op på, lad mig se engang: En, to, tre, fire, fem, seks, syv, otte, ni, ti, elleve eller tolv indlæg. Og jeg tror, jeg må give hr. Arne Melchior og hr. Jacob Buksti ret i, at vi efterhånden har nærmet os en generaldebat, og den er jeg helt parat til at deltage i, men det er lidt anderledes betingelser, den så skal forløbe under. Jeg tror, § 20-spørgsmålene er glimrende, og det er synd, at de ikke kan komme til at fungere sådan, som jeg tror egentlig var den oprindelige hensigt.

Jeg skal prøve ganske kort at svare på nogle af de spørgsmål, der er blevet stillet, men det er lidt vanskeligt, fordi vi arbejder under nogle ganske bestemte tidsbetingelser, som jeg tror Folketingets medlemmer er opmærksomme på.

Jeg kan bekræfte over for hr. Lars Løkke Rasmussen, at det er en udenrigspolitisk handling, som er dækket af grundlovens § 19, stk. 3. Vi har haft lejlighed til i Det Udenrigspolitiske Nævn at drøfte det, og jeg kan berolige hr. Lars Løkke Rasmussen med, at der i Det Udenrigspolitiske Nævn er en forståelse for, at statsministeren ikke kunne handle anderledes. Det har jeg naturligvis noteret mig. Det er der et klart flertal for. Og jeg tror egentlig godt, hr. Lars Løkke Rasmussen er klar over, at det også dækker hr. Lars Løkke Rasmussens eget parti.

Da hr. Jacob Buksti spurgte, om jeg overhovedet kunne huske, hvad det var, fru Eva Kjer Hansen havde spurgt om, kom jeg et øjeblik i tvivl. Og jeg må give hr. Jacob Buksti ret: Jeg havde næsten glemt det. Jeg kunne måske minde fru